

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΟΝΝΥ ΦΟΡΜΠ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΗΜ ήμερα αυτή, ο Χάρρυ Πόνεϋ, ο πλούσιος βιομήχανος του Μάντζεστερ, γιόρταζε την τεσσαρακοστή επέτειο των γενεθλίων του. Από ένωρίς είχαν έρθει να τον χαιρετήσουν οι εργάτες των εργοστασίων του και το μικρό κορίτσι του έπιστάτη του είχε προσφέρει με συγκινητικά λόγια μια ώμορφη άνθοδέσμη. Ο βιομήχανος ήταν ευχαριστημένος. Είχε κατορθώσει να δημιουργήσει μια σημαντική περιουσία και τώρα, ξεπλωμένος μ' ικανοποίηση στην αναπαυτική πολυθρόνα του, άφηνε το βλέμμα του να πλανηθί ως το βάθος του όριζοντος, εκεί που ύψωνοντο ή τεράστιες καμινάδες των εργοστασίων. Κάθε τέτοια μέρα, που έθλεπε' άλλους τους εργάτες να τον ζητωκραυγάζουν και να τραυλίζουν ευχές για τη ζωή του, ο Χάρρυ Πόνεϋ γινόταν υπερήφανος, ώρωνε μ' αξιοπρέπεια μ' αθλητικό σώμα του κι' έλεγε' ένθουσιασμένος στον έαυτό του:

—Μπράβο, Πόνεϋ! Είσαι δυνατός! Κι' άλθθεια, από μικρός, όταν ακόμη ήταν είκοσι χρόνων, αισθανόταν αυτή τη μυστηριώδη δύναμη να του δίνει κουράγιο στις προσπάθειές του και να τον βοηθά να πραγματοποιήσει το μοναδικό όνειρο της ζωής του: Να γίνει πλούσιος.

Οι γονείς του, κάτι φτωχοί μικροαστοί, που σκύδουν μοιρολατρικά το κεφάλι στη δυστυχία, καμάρωναν το γιοί τους, που δεν τον έμοιαζε.

—Θά γίνει μεγάλος, συνήθιζε να λέη κάθε τόσο ο πατέρας του. Αυτό το παιδί θα πάη μπροστά, γιατί δεν έχει καρδιά! Γελάει με τη δυστυχία μας και ξέρει να με καλοπιάνη, για να το δώσω και το τελευταίο σελίνι που υπάρχει στην τσέπη μου. Είνε ή προσωποποίηση του Σταντάν!

Μά ο γέρω Πόνεϋ κι' η γυναίκα του πέθαναν, χωρίς να προλάβουν να δοϋν πλούσιο το γιοί τους. Ο Χάρρυ έμαθε το θάνα-

τίας, είχε γνωρίσει μια πολύ ώμορφη και πλούσια νέα. Ο νεαρός Πόνεϋ της είχε κρύψει την πραγματική ιδιότητά του κι' όπως ήταν πάντα ντυμένος κομμά, κατάφερε να την κάνει να τον ερωτευθεί και να την πείση να παντρευθούν. Μετά το γάμο τους όμως ο πατέρας της νόφη, όταν έμαθε ποιος ήταν ο γαμπρός του, την αποκλήρωσε. "Εται ή ώμορφη "Ειβθ Πόνεϋ, ή γυναίκα του, έμεινε μόνο με τα κοσμημάτά της, τα όποια ήταν βέβαια μια μικρή περιουσία, μά για τόν φιλόδοξο Πόνεϋ, δεν άξιζαν τίποτε. Αποφάσισε τότε να τελειώσει μια και καλή απ' αυτή την άσχημη ιστορία, στην όποια είχε μπλέξει. Παρέσυρε λοιπόν την "Ειβθ σ' ένα από τα χειμερινά καταφύγια των άλπιωνών, με την πρόφασι ότι επιθυμούσε να τρέξη με τα σκι πάνω στο χιόνι κι' εκεί την σκότωσε. "Επειτα της πήρε τα κοσμημάτά της κι' εξαφανίσθηκε. Μετά λεπτά δε της πωλήσεως των κοσμημάτων της γυναίκας του, άρχισε την σταδιοδρομία του.

Αυτά κατηγγέλλε τότε ή σοσιαλιστική έφημερίδα. "Αλλ' ο πλούσιος βιομήχανος ήξερε, όπως σάς αναφέραμε, τον τρόπο να κανονίζει τις δουλειές του. Πήρε την ίδια μερα κιόλας, το τηλέφωνο κι' ειδοποίησε τόν διευθυντή της έφημερίδας ότι έγγραφοταν συνδρομητής της και του έστειλε κι' ένα τσέκ πεντακοσίων λιρών. Τόν παρακαλούσε μόνο να εξετάση καλύτερα την ύπόθεσή του, γιατί, κατά πάσαν πιθανότητα, έπρόκειτο περί μιας καταπληκτικής συνωνυμίας... Και πράγματι, τούγινε το χατίρι. Η έφημερίς έγγραψε—μια και πληρώθηκε—δτι ο Χάρρυ Πόνεϋ, ο βιομήχανος του Μάντζεστερ, δεν είχε καμιά σχέση με τόν στυγερό δολοφόνο. Κι' ο φιλόδοξος Χάρρυ Πόνεϋ, ικανοποιημένος, εξακολούθησε άνεινόχλητος να δέχεται τις ευχές και τα συγχαρητήρια των εργατών του, κάθε επέτειο των γενεθλίων του.

Ξαφνικά, την ήμερα αυτή, καθώς ο Πόνεϋ ήταν άφωτισμένος στις σκέψεις του για το μέλλον τόν έπιχειρήσαν τον, άνοιξε' άδούρνα ή πόρτα και παρυσιαίσθηκε ένας φρακκοφορμένος ύπηρέτης.

—Κύριε, τού είπε με σεβασμό. "Ενας εργάτης θέλει να σας μιλήση ιδιαιτέρως.

—Ποιος είναι; ρώτησ' αδιάφορα ο βιομήχανος.

—Είνε ο Πέτερ, ο τρίτος ηλεκτρολόγος. Φαίνεται ότι έχει κάτι πολύ σοβαρό να σας ανακοίνωση, γιατί είνε πολύ παραγμένος και μόλις μπορεί να σταθή στα πόδια του.

Ο Χάρρυ Πόνεϋ άνησούγησε.

—Συμβαίνει τίποτε στά εργοστάσια Πέτερ; ρώτησε τόν νεαρό ηλεκτρολόγο, μόλις τόν άντικράσε.

—"Όχι, κ. Πόνεϋ, τού άπάντησ' εκείνος, συγκρατώντας την ταραχή του. Πρώκειται για μια ύπόθεσή μου.

—Κι' ήρθες να μου χαλάσσης την ήσυχια για τίς ύποθέσεις σου; φώναξε θυμωμένος ο βιομήχανος. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μπορώ να χάνω τόν καιρό μου.

—"Ακούστε με, κ. Πόνεϋ. "Η ιστορία μου σάς ένδιαφέρει λίγο κι' εσάς. Σήμερα εκλείσαν δεκαεφτά χρόνια από το θάνατο της μητέρας μου. Ήταν μία φτωχή και δυστυχισμένη γυναίκα, που πέθανε στους δρόμους από τó κρυό.

—Λοιπόν; έκανε ανυπόμονος ο Πόνεϋ. Λέγε γρήγορα τί θέλεις να μου πής.

—Εγώ ανατράφηκα από έναν εργάτικό του Χουάιτ Τσάπελ κι' όταν έγινε δεκα χρόνια, μ' έβαλαν μαθητέομένο σ' ένα μηχανουργείο του Λονδίνου.

Ο βιομήχανος άρχισε να γελάει με την άφέλεια τού

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΣΤ. Ν. «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

"Η νέα μεγάλη κοινωνική έρευνα

ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Τό συμπλήρωμα, δηλαδή, της έρεύνης

του «Μπουκέτου» περί τού "Ιδανικού

Συζύγου. Θά λάθουν μέρος όλοι

οι νέοι. ΔΩΡΑ!... ΔΩΡΑ!...

ΔΩΡΑ!...

Και να, ύστερ από είκοσι χρόνια, είχε κατορθώσει να γίνει ένας απ' τούς καλύτερους εργοστασιάρχους του Μάντζεστερ. Πως τα κατάφερε; Ήταν έξυπνος και δεν είχε καρδιά. Έκμεταλλεύονταν τούς εργάτες, τούς φίλους του, τούς συγγενείς του, όλο τόν κόσμο. Μά είχε την έπιτηδειότητα να κρύβη τ' άληθινά αισθήματά του "Εται όλοι τόν νόμιζαν καλό, τόν φοβόντουσαν και τόν εκτιμούσαν. Κάποτε μια σοσιαλιστική έφημερίδα, ύστερ από μερικά άτυχήματα που είχαν συμβή στά εργοστάσιά του, τόν κατηγόρησε ως «δολοφόνο» κι' «έγκληματίας». Είχ' άναφέρει μόλις και μια παλιά έρωτική περιπέτεια του, που τόν βοήθησε να βρή τὰ πρώτα λεφτά για να σταδιοδρομήση. Είχε γράψει δηλαδή ότι έδω και δεκαοχτώ χρόνια, τόν καιρό που εργαζόταν ως μηχανουργός στο Βίγκενερ της "Ελβε-

νεαρού ηλεκτρολόγου.

—Ασφαλώς, σκεπτόταν, ο μικρός θα είχε πηχ πολύ μύρα από τη τή μέρα κι' ήρθε να μου πη τον πόνο του. "Ας διασκεδάσω με λοιπόν.

—Όταν έγινα δεκαπέντε χρόνων, συνέχισε ο Πέτερ, βρέθηκα με τον προστάτη μου στο Μάντσεστερ κι' έπιασα δουλειά στο εργοστάσιό σας. Δέν έχω κανένα παράπονο. Κι' όλα θα πήγαιναν καλά, αν ο θετός πατέρας μου σήμερα δέν μου έδινε ένα γράμμα. "Ενα γράμμα της μητέρας μου. Το έιχε φυλάξει για να μου τό δώσει όταν θα μεγαλώνα, σύμφωνα με την υπόσχεση και τόν όρκο, που έιχε κάνει τότε στη μητέρα μου. Είνε ένα πολυ παράδοξο γράμμα, κ. Πόνεϋ. Κατηγορεί έναν άνθρωπο ως εγκληματία. "Εναν κάποιον Χάρρυ Πόνεϋ. Το έγκλημα έιχε γίνει δώ και δεκαοχτώ χρόνια στην 'Ελβετία, μέσα σ' ένα καταφύγιο αλιπνιστών. "Έκει τήν έιχε παρασούρει ο κακούργος πατέρας μου και τής έιχε καρφώσει ένα μαχαίρι στην καρδιά. Μά δέν τήν σκότωσε. Τήν βρήκε ένας Γάλλος, που έιχε τρέξει να κρυφθί εκεί πάνω, για να γλυτώσει τήν καταδίωξι των λυκαν. Αλλά τα ζώα είχαν μυριούθι τήν τραυματισμένη μητέρα μου κι' έρχόντουσαν να τήν καταπαράξουν. Είχαν λοιπόν πλησίσει στο δάσος, όταν είδαν τόν Γάλλο και τού έπετέθησαν. Μά εκείνος, όπως σας είπα, καθώρθηκε να κρυφθί στο καταφύγιο κι' εκεί βρήκε λιπόθυμο τού θύμα τού Πόνεϋ. Το περιποιήθηκε κι' όταν άργότερα οι σύντροφοί του έτρεξαν να τόν βοηθήσουν, μετέφεραν μαζί τους τήν τραυματισμένη στο Βίγκενερ. "Ώστε! από όχτώ μήνες, η μητέρα μου μ' έφερε στον κόμο. "Η μητέρα μου γράφει ακόμη ότι ήταν από πολυ πλούσια οικογένεια κι' ότι αν είμαι καλός και τίμιος άνθρωπος, να πάω να βρω τόν παππού μου και να τού διηγηθώ τήν ιστορία μου. "Εκείνη δέν τόλμησε ποτέ να παρουσιάστη μπροστά του. Έιχε άλλάξει τ' όνομά της και προτίμησε να πεθάνη από τήν πείνα, παρά να ζήτησι τη συγγνώμη του. Δέν ήθελε επίσης να καταδιώξουν τόν συζυγό της, γιατί τόν άγαπούσε. Δέν ήταν κουτή, κ. Πόνεϋ; "Αλήθεια, τί συμπρωσι! "Έχετε τό ίδιο όνομα με τόν δολοφόνο της μητέρας μου. Μά, όπως διάσασα άλλοτε σε μιά εφημερίδα, έινε μιά άπλη συνωνυμία. "Ενας εγκληματίας, ποτέ δέν θα μπορούσε να γίνη σαν και σας. "Άλλα τί έχετε, κ. Πόνεϋ; Φαίνετε κίτρινος και τά χέρια σας τρέμουν. Μά συχωρήτε αν σας κοούρασα με τις άνοησίες μου. "Ηθελα μόνο να σας παρακαλέσω να μου δώσετ' ένα μήνα άδεια. Θέλω να πάω να βρω τόν πατέρα της άτυχης μητέρας μου. Πρέπει να τού πω τήν ιστορία. Δέν ξέρει κανείς τί μπορεί να συμβή. Μπορεί τώρα παιά να έχη μετανοήσει, που τιμώρησε τόσο ασύστηρα τήν κόρη του. "Όσο για τόν άδελφί τόν πατέρα μου, αυτός άσφαλώς θα βρισκεται τώρα στη φυλακή. "Άνθρωπος, που σκοτώνει τή γυναίκα, που τόν άγαπάει για να τής πάρη τά κοσμημάτα της, έχει πάντα άσχημο τέλος. Λοιπόν, κ. Πόνεϋ, θα μου δώσετε τήν άδεια που σας ζήτησα;

—Ο βιομήχανος, χλωμός σαν πτώμα, κουνησε καταφατικά τό κεφάλι του κι' έπειτα χτύπησε τό κουδούνι.

—Όδηγσε έξω τόν Πέτερ έιπε στον φρακοφορεμένο ύπρητη, με φωνή που προσπαθούσε να τήν κάνη σταθερή. Θέλω να μείνω μόνος.

—Ο νεαρός ηλεκτρολόγος έφυγε χαρούμενος από τό σπίτι του πλούσιου βιοηηάνου. Μά δέν έκανε ποτέ τό ταξείδι ως τήν 'Ελβετία. Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ο Χάρρυ Πόνεϋ έιχε βρεθί νεκρός μέσα στο γραφείο του. Είχ' αυτοκτονήσει!

Κανείς δέν μπορούσε να εξήγησι αυτό το άπρόοπτο τέλος του. Μά τό πιο παράδοξο ήταν ότι άφηνε όλη τήν περιουσία του στον τίμο κι' έργνατικό Πέτερ Σμίθ, που, καθώς έγγραφη, δέν έιχε μοιάσει καθόλου τού εγκληματικού πατέρα του.

ΤΖΟΝΝΥ ΦΟΡΜΠ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Προτιμώτερο έινε να βράζετε τό ψάρι με ρούξι παρά με πατάτες. Το ρούξι έινε θρεπτικώτερο από τις πατάτες.

—Όταν θέλετε να διατηρήσετε ένα γλύκισμα τού κουταλιού έπι πολυ καιρό, σκεπάζετέ το με παχύ στρώμα από μιλή-ψιλή ζάχαρη.

Τά κρεμμύδια και τά σκόρδα, έχου μεγάλη ύγιεινή αξία για τόν άνθρωπο. Βοηθού τή χώνευσι και δυναμώνου τή κυκλοφορία τού αίματος.

Τά κρεμμύδια, όταν τά τρώμε ώμά, φέρνουν ύπνο. "Ας δοκιμάσωμ όσαι πάοχουν από άπνία.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τα άμνηπτα τού Μάρκ Τσουλν. Σε τί χρησιμεύουν τά ειλία. Τα έσοδα τού Τσουλν. Πώς άγέρωσε ένα ειλίο χωρίς να πληρώση καί...ήρε καί ρεστα! "Ο Μπωντλιερ δημοσιογράφος. Στην επαρχία. Πώς τά έικμε θαλάσσο. Άρχιουντάκης τριών ημερών. Το φλογερό άρρο. Το κλεισιμε της εφημερίδες, κτλ.

Κάποτε, μιά φίλη τού περιηηίου 'Αμερικανού ειλιογράφου Μάρκ Τσουλν, τόν ρώτησε ποιά έινε η χρησιμότης των βιβλίου.

—"Η χρησιμότης των βιβλίου, αποκρίθηκε ο Τσουλν γαστι, αλλά διαφέρει από βιβλίο σ' βιβλίο... "Ενα βιβλίο δεμένο με καλό δεσμα έινε θανάσιμο για τρώχμο τού Ξυρομαστ. "Ενα μικρό, κομψο βιβλαράκι, σαν εκείνα που γράφουν οι Γάλλοι, χρησιμεί για να σπυήζη ένα τραπέζι, όταν τό ένα τόν πότι ένε κοντό. "Ενα παλιό βιβλίο με περιγραφή έινε τό άποτελεσματικώτερο όπλο εναντίον των ένοηλικών γάτων. Κι' επέτρεψε, ένα βιβλίο που περιέχει "Ατλαντά, χρησιμεί σε πολλέ δουλειές. Οι "Ατλαντάς μπορούν να τοποθετηθούν στα τζάμα των παραθυρών για να μιάς προφυλάξουν από τόν καινωτικό ήλιο, τά φύλλα δέ αυτών των βιβλίου μπορούν να χρησιμεύουν για τό καθαίρισμα των παπουτσιών !..

—"Ο Μάρκ Τσουλν ήταν δημοφιλέστατος συγγραφέας. Τα έργα του κυκλοφορούσαν σε χιλιάδες αντίτυπων τό καθένα κι' έτσι έιχε γίνει πάμπλουτος, περισσότερο πλούσιος από καθε άλλον άμοσθη τού συγγραφέα. "Η μεγαλύτερη ειλιαστική του μεγάλου χουμορίστα ήταν να άφηγητά σε κάποιον διάλεχτων συγγραφέων και λογίων διάφορα έπισόδια της ζωής του. "Ίδού ένα από τα πιο διασκεδαστικά έπισόδια της ζωής τού Τσουλν, όπως άκούθηκε τό διηγηθόσε ο ίδιος, κατά τή διαρκεία ενός ταχυού, που δόθηκε προς τιμήν του :

—"Εποσημέριχα έσχητό ένα μεγάλο βιβλιοκώδοκα κατστήμα, γιατί με τράβηξε ένα όμοιο βιβλίο, τό οποίο είδα στην προθήκη τού κατστήματος.

—"Ποιά έινε η τιμή τού βιβλίου αυτου; ρώτησα τόν υπάλληλο που με υποδέχτηκε.

—"Τέσσερα δολάρια, κυριε, με πληρωφόρησε ο υπάλληλος.

—"Καλά!.. "Αλλά είμαι δημοσιογράφος. Δέν θα μου γνη καμιά έκπτωση;

—"Βεβαίως! μού άποκρίθηκε υποχρεωτικώτατα ο υπάλληλος.

—"Άλλα είμαι και συγγραφέας. Δέν θα μου γνη κι' η έκπτωση που κανετε στους συγγραφείς άμοστούς;

—"Μάλιστα, κυριε. Θα σας γνη κι' αυτή η έκπτωση.

—"Άλλά δέν είμαι μόνον δημοσιογράφος και συγγραφέας... Είμαι και μέτοχος τού κατστήματος!.. Δέν δικαιώμαι και γι' αυτό μιά άνώλογη έκπτωση;

—"Μάλιστα, κυριε!..

—"Άλλ' είμαι συγγραφέος ο Μάρκ Τσουλν. Δέν έχω δικαιοκία να ζητήσω τόν υπάλληλο και γι' αυτό;

—"Βεβαίως! μού άπάντησε ο υπάλληλος.

—"Πολυ καλά! τού είπα τότε έχω χουμοριόντας. Πόσα όφειλο να πληρώσω;

—"Δέν όφειλετε τίποτε! "Απεναντίας έμεις σας όφειλομε 80 σέντς ρεστα! μού φώναξε ο υπάλληλος, δίνοντας μου τό βιβλίο.

Και με συνώδεσε ως τό δρώμα!..

—"Ο Μπωντλιερ, ο άθάνατος Γάλλος ποιητής, πριν διακριθί στην ποιήσι, χρημάτισε δημοσιογράφος. Το στάδιο τού αυτου άίως ήλθεσε βραχιλάτο και μισοί να περιγραφή με λίγα λόγια.

—"Από σπατάλης τήν πατριχή του χιλονομία, ο Μπωντλιερ ζήτησε να κερδίση τά άναγκασιόντα της ζωής με τήν πένα του. "Η ιδέα τού αυτου ήταν λαμπροτάτη, γιατί τού παρουσίασε συγχρόνως μιά έξαιρετική είκαρία, η έξηξ; "Ενας άβάξ άποφάσισε να έκδοση στην έπαρχία τού μιά καθημερινή εφημερίδα, με τό σκοπό να έπιστηρήζη τις άρχές τού συντηρητικού κόμματις. Για να μην πολυλογώμε, η θέσις τού άρχιουντάκου της καινωτικής εφημερίδας δόθηκε στον Μπωντλιερ, ο όποιος έφυγε για τήν επαρχία.

—"Άλλά τήν επομένη ο Μπωντλιερ πάστηκε με τόν εκδοτή της εφημερίδος, γιατί ο τελευταίος δέν έφρόνιζε για τό...ακι τής συντάξεως!.. Και τήν μεθεπομένη έγφυγε προς έκδοσιμα τού πρώτου άρθου στην συντηρητική εφημερίδα, ένα άρθο έπαναστατικό, φοβερό και τρομερό, που άρχιζε έτσι :

—"Όταν ο Μαρξ, ο θωμάσιος αυτός άνθρωπος, και ο Ροβεσπιέρος, ο γλυκώτατος αυτός πολιτικός, ζήτησαν τριακόσιες χιλιάδες κεφάλια, ύπακούσανε στην άναπόφευκτη λογική τού συστήματός των!..

—"Φυσικά, όστερ! άπ' αυτου, η εφημερίδα έκλεισε κι' ο άρχιουντάκης-ποιητής πήρε τά παπουτσιά στο χέρι και ξαναγύρισε στο άγαπημένο του Παρίσι.

